

Geel gras

Ander werk van Simon van der Geest

Dissus (2010) Gouden Griffel 2011

Spinder (2012) Gouden Griffel 2013, Jan Wolkersprijs 2013

Zapp Mattheus (2014)

Spijkerzwijgen (2015)

Simon van der Geest

Geel gras

Amsterdam · Antwerpen

Em. Querido Kinderboeken Uitgeverij

2015

Voor Vossie

1

Steek ik mijn hoofd door de ritsopening van mijn tentje en wat zie ik: het veldje is leeg. Mijn vader en moeder vertrokken. Auto weg. Hun grote tent weg. Alleen mijn tentje staat er nog. En de afwasteil. En de waslijn met twee theedoeken. Zijn ze ook vergeten.

Ik had het kunnen weten. Mijn tentje heb ik tussen de struiken gezet, een beetje verstopt. Hij heeft een schutkleur: bladergroen. Bijna niet te zien in het donker. Mijn vader plaste er op een nacht bijna tegenaan – ‘O, sorry meisje!’ – zo goed had ik mijn tent verborgen.

Ik pak mijn slippers en kruip naar buiten. Er plakken haren in mijn mond. Ik staar naar het lege veldje. Waar de tent heeft gestaan ligt een vierkant geel grastapijt. Ik staar en ik staar en ik snap er geen snars van. Duizend vragen, duizend flarden suizen door mijn hoofd. Ik word er slap van.

Mijn vader en moeder zitten nu in de auto. Ik hóór mijn moeder zeggen: ‘Toch heb ik het gevoel dat we iets vergeten zijn.’

En dat mijn vader dan zegt: ‘Dat zeg je altijd.’

En dat mijn moeder dan zegt: ‘We vergéten ook altijd iets.’

En dat mijn vader dan mompelt: ‘Het is vast iets kleins. Laten we vergeten dat we iets zijn vergeten.’

Het is niet de eerste keer. Vorige zomer, op het strand, waren ze me ook vergeten.

Ik had me ingegraven: mijn hoofd en één arm nog boven het zand. Meer kon niet in het zand, dacht ik. Maar ik kreeg een goeie ingeving hoe je ook die laatste arm kon ingraven: arm in het zand steken en met een schepje tussen je tanden zand erop gooien.

Ik zag mijn moeder in de verte de strandstoelen inklappen en sloom weglopen. Mijn vader slenterde erachteraan. Ik wilde ze roepen, maar verderop waren vier jongens aan het voetballen. Als ik zou schreeuwen zouden zij vast opkijken en nieuwsgierig naar mij toe rennen. Dat kon ik niet riskeren: zoals mijn hoofd nu boven het zand uitstak leek het vast erg op een voetbal. Dus deed ik met mijn mond een alarmlicht na. Open, dicht. Open, dicht. Muisstil, want de voetbaljongens mochten het niet merken. Maar mijn vader en moeder zagen het ook niet.

Tegen de avond werd ik bevrijd door een dikke mevrouw. Ze kon slecht graven. Het duurde lang. Zelf kon ik niet goed meehelpen, want mijn spieren waren gesmolten. Ik denk ook dat mijn hersens ietsje gekookt waren, want mijn gedachten gingen in rondjes. De mevrouw praatte snel, schudde haar hoofd en stak haar dikke vingers in de lucht. Ze

praatte Frans, maar als ik goed naar de armen en het gezicht kijk, kan ik dat best verstaan. Ze vond het vreselijk knap dat het me gelukt was mijn laatste arm in te graven. Zelf was ze nooit verder gekomen dan beide armen boven het zand. Dat liet ze steeds zien. Ik legde haar uit dat ze het schepje tussen haar tanden moest klemmen en deed dat voor. Ze zette grote ogen op en mompelde wat. Ik denk dat ze zei: 'Wat ongelooflijk briljant.' Ze bracht me terug naar de camping.

Mijn vader en moeder schrokken toen ze ons zagen. De mevrouw was heel boos dat ze zo'n briljant meisje dat allebei haar armen in had weten te graven – terwijl de meeste

mensen niet verder komen dan één arm of nul armen – dat ze zo'n meisje op het strand waren vergeten.

Ze legde haar dikke hand op mijn schouder, alsof zij ook een beetje mijn moeder was. Dat vond ik griezelig. Het leek me heel ingewikkeld, twee moeders. Als je eng hebt gedroomd, moet je er dan eentje roepen? En welke dan? Of allebei? En zingen ze dan allebei een liedje? Een Frans liedje en een Nederlands liedje door elkaar heen?

Nu heb ik nul moeders. Ik spuug een dikke klodder op mijn tentje. Was het maar een paars tentje. Of knaloranje. Of eentje met glitters, dan hadden ze hem wel zien staan. Dan waren ze niet zomaar weggereden.

Ik slenter naar het gele grastapijt. Ik ga er middenin staan. Daar stond het kooktoestel. Daar de doos met eten. Daar de doos met spelletjes. Hier lag mijn moeder. En hier mijn vader. Ik denk dat ik even ga huilen. Ik weet ook niet goed wat ik anders kan doen.

Ik laat me op de grond zakken.

Het gras is een goede huilplek. Het stinkt en dat maakt me nog verdrietiger. Het lukt me een grote snottebel te maken.

Dit is ook een opvallende plek. Mocht er weer een dikke mevrouw langskomen, dan ziet ze me zeker. Ik hou het pad goed in de gaten.

Er komt geen dikke mevrouw langs.

Ook geen dunne.

Er komt alleen een hond langs die zichzelf uitlaat. Hij sleept zijn riem achter zich aan.

De zon begint te prikken in mijn nek. En de stank van het gele gras begint te jeuken in mijn neus. Een worm steekt zijn kop boven de grond. Ik grijp hem beet en probeer hem naar

buiten te trekken. 'Dus jij was hier al de hele tijd,' snauw ik. 'Had je me niet kunnen waarschuwen? Nou?'

Hij probeert te ontsnappen, maar ik laat niet los. Zijn lijf wordt dunner en dunner... tot hij knapt.

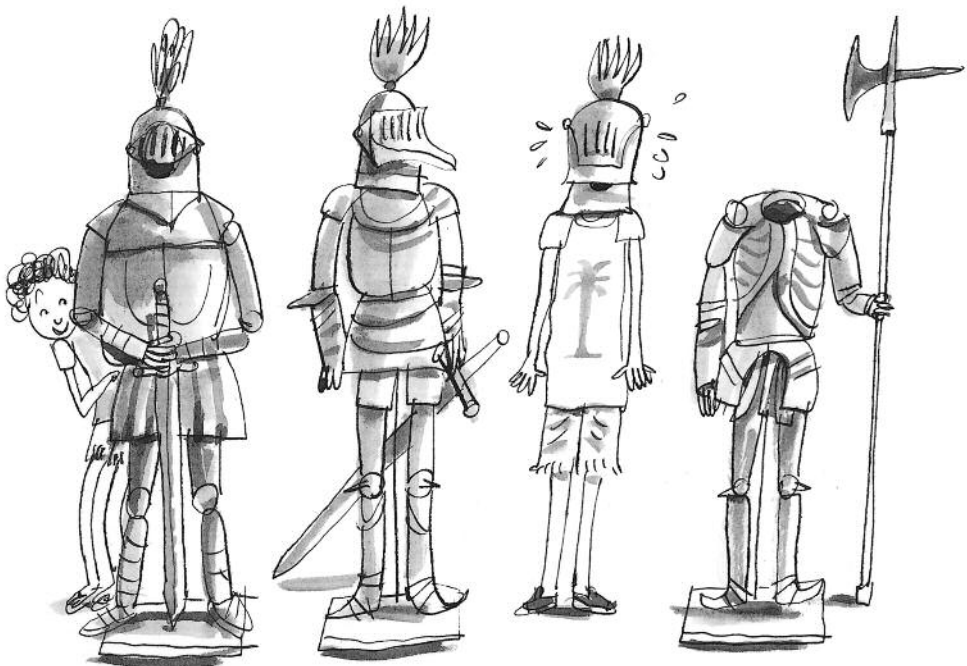
'Stom beest,' zeg ik tegen de helft die nu in mijn hand kronkelt. Bah. Dat was niet echt de bedoeling. Helemaal niet, eigenlijk. Bah. Bah. Bah. Er springen weer tranen in mijn ogen.

Ik leg de halve worm voorzichtig terug bij zijn holletje. 'Ga je andere helft maar achterna. Misschien haal je hem nog in.'

Hoe ver weg zouden mijn ouders nu zijn. Vijf kilometer? Vijftig? Honderd? Als ik nou heel hoog iets ophang, kunnen ze dat nog zien, in de achteruitkijkspiegel. Of als ze even omkijken. Het moet iets zijn wat opvalt, en waarbij ze meteen denken: 'Dat is van Fieke. O ja... Fieke, onze dochter! Dát is het! Díé zijn we vergeten!'

Ik sta op, veeg mijn neus af en kijk om me heen. De heuvel met het kasteel waar we gisteren zijn geweest steekt het hoogst boven alles uit. Daarnaartoe dus.

2

Snel trek ik mijn korte broek aan en een hemdje. Ik zoek mijn felst gekleurde trui uit. De knalroze. Ik stuif naar de uitgang van de camping. Ik weet nog wel hoe we gisteren zijn gelopen: stukje over de weg, langs het bos en dan voorbij het dorp.

Gisteren liep ik hier nog met papa. Ons bezoek aan het kasteel duurde erg kort, en dat was vooral papa zijn schuld. Dat zit zo: in het kasteel is een museum, en daar stonden we in een van de zalen te kijken naar een groepje etalagepoppen in middeleeuwse kostuums: een paar jonkvrouwen, schildknapen, en er stond ook zo'n compleet harnas bij, wat

papa blijkbaar interessant vond. Hij stond voorovergebogen en was weer eens veel te lang aan het turen naar het informatiebordje.

‘Pas op, pap, hij beweegt!’ riep ik, wat natuurlijk onzin was, maar papa schrok, wierp zijn vuisten naar voren om zich te verweren en stompte het harnas op zijn neus. Kleng-kedengbeng! Harnas onthoofd.

‘Fieke!’ snauwde papa, ‘Niet. Leuk!’

De helm was zo hard op de grond gekletterd dat het hele museum het gehoord moest hebben. Uit een zaal verderop klonk een boze stem, en we hoorden voetstappen dichterbij komen.

Papa raapte de helm op en probeerde hem terug te zetten op het harnas, maar hij gleed er steeds af. ‘Waar moet ik dat ding nou laten?!’

‘Zet hem zelf op,’ fluisterde ik. Dat leek me de enige logische oplossing.

‘Ik?!’

‘Ja, ik lijk niet op een ridder, ik ben te kort. Zet hem op en ga d'r tussen staan,’ fluisterde ik. Ondertussen waren de voetstappen al vlakbij. Papa stapte sputterend tussen de poppen. Hij had de helm nog niet opgezet of een man stormde de zaal binnen. Hij droeg een belangrijk jasje met belangrijke knopen. Papa stond onbeweeglijk en ik deed alsof ik het bordje aan het lezen was. De belangrijke man keek de zaal rond, maar leek niets door te hebben. Ik vond papa er best bijzonder uitzien zo. Hij was de allereerste ridder in korte broek die ik ooit had gezien. Ik vond hem daarom goed passen in een museum. Jammer genoeg bleef de belangrijke man in de zaal de wacht houden zodat papa niet bewegen kon. De man ging zelfs op een stoel zitten, armen over el-

kaar. Ik heb nog even gewacht, maar ik vond het saai worden. 'Ik ga nog even de andere zalen bekijken. Tot zo, pap,' fluisterde ik, 'en niet bewegen, hè.'

Een halfuur later en vier zalen verder kwam papa me ophalen. 'Fieke, terug naar de camping. Nu.' Hij greep me bij mijn schouder en keek me nauwelijks aan. Zijn haar stond woest overeind en hij had een rode rand op zijn voorhoofd. Op de weg terug zei hij niks. Hij heeft me ook niet bedankt voor mijn slimme redding. Grote mensen doen soms zo raar. Je redt ze, en dan zeggen ze niks meer. En de volgende dag zijn ze zomaar verdwenen.

Ik krijg een wiebelig gevoel in mijn buik. Het lijkt alweer zo lang geleden. Papa en mama zijn misschien ook al kilometers ver weg. Ik zet de vaart erin.

Bij het bos kies ik de grootste tak uit die ik zie liggen en ik sleep hem mee. Het is meer een boom. Hij is zwaar. De takken schuren luid over het asfalt. Ik moet mijn hele gewicht gebruiken.

